

La increíble història del Sant Ramon

La Meritxell i el Jordi passejaven pel port de Benicarló. Passaven uns dies de vacances amb els seus pares a la platja fent el que més els agradava: voltar per la sorra i pel port, jugant entre els vaixells, buscar petxines i animals del mar, per inventar fantàstiques històries durant tota la tarda.

Un dia varen viure una aventura fabulosa. Mentre saltaven de barca en barca varen sentir un somicó que provenia d'una mica mes enllà.

S'hi van apropar, cercant algun animal ferit, però: quina sorpresa!! Qui plorava era un antic barco amarrat a port.

- Ets tu qui plores? Com és que pots plorar? Ens pots sentir?

- És clar que **puc** sentir-vos. Els vaixells tristos també plorem. A **viat** em portaran a desballestar, sóc vell i ja **no em** volen. No puc pescar, no puc fer llargues travesses, ja no serveixo per a res i ningú no m'estima.

Els nens no sabien si somiaven o s'havien posat malalts de tant inventar aventures.

- Qui ets tu?

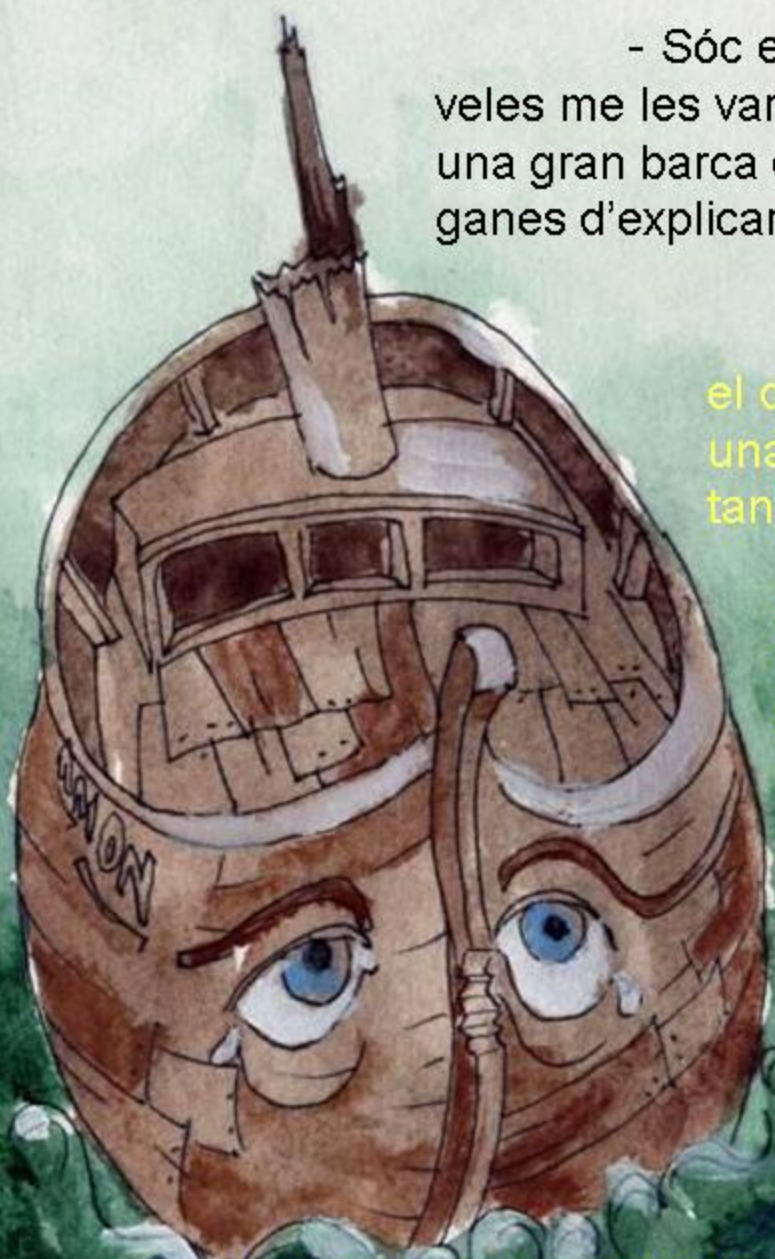
- Sóc el Sant Ramon, un antic llaüt de vela llatina. Les veles me les varen treure ja fa temps, i durant molts anys vaig ser una gran barca de pesca. Però ara deixeu-me descansar, no tinc ganes d'explicar històries que no interessin ningú...

El Jordi i la Meritxell no es podien creure el que els estava passant. Mai no havien viscut una aventura de veritat i aquell vaixell semblava tant abatut...

- Què dius!!, ens encanten les històries de mariners i pirates i tempestes i enormes animals marins. Ben segur que podries ensenyar-nos moltes coses...

- Quants anys tens?

Vaig nèixer l'any 1904 a Alacant, una mica més al Sud, al Mediterrani, el mar amb les més antigues i precioses llegendes, creieu-me.

- Deixa'ns pujar a sobre teu.

Sense pensar-s'ho dues vegades els nens pugen a coberta. Una estranya emoció els envaeix els posa els pèls de punta.

- A l'abordatge!!!

- Home a l'aigua!!!

- Hisseu les veles, ens anem als Mars del Sud!!!

El Sant Ramon, per uns moments, es va entendre:

- Em feu recordar el meu primer viatge. Venien amb mi dos nens com vosaltres i vàrem sobreviure a la pitjor tempesta que mai no he vist. Enormes onades que ens volien engolir una i altra vegada. Va ser una nit eterna, aquella... Però ara deixeu-me. M'ull estar sol. Els nens vàren marxar ben decebuts perque el barco ja no els escoltava. Quina llàstima, per una vegada que els passa una cosa tan fantàstica...

El Jordi i la Meritxell van tornar al seu poble: Vilassar de Mar. Com a Benicarló, també hi havien viscut mariners, mestres d'aixa i capitans que viatjaven a Amèrica i portaven cacau i sucre. El seu poble encara conserva la Torre d'en Nadal, una torre de guaita que servia per vigilar els pirates que s'acostaven a la costa.

A partir d'aleshores no van deixar de pensar en el Sant Ramon ni de nit ni de dia.

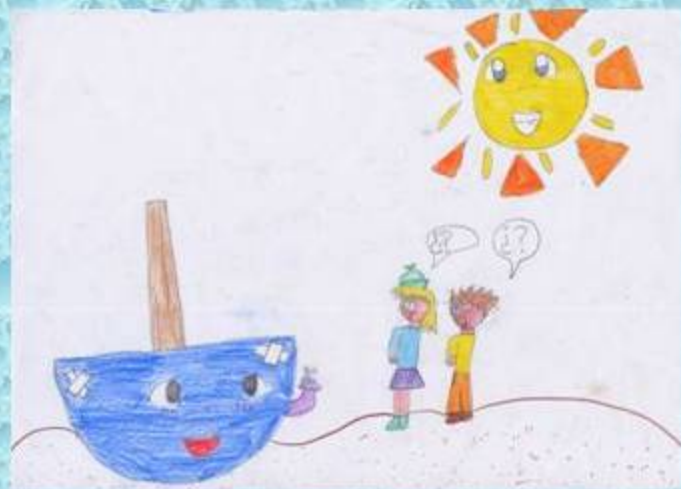
I vet aquí que la Meritxell va tenir un somni: un diumenge d'hivern, els nens de Vilassar de Mar no van veure la llum del sol perquè milers i milers de dibuixos s'havien escampat pel cel dirigint-se a Benicarló.

... nenes i nens pirates sortien als carrers, que eren plens de mariners amb samarretes ratllades, submarinistes amb llanternes i sirenes de cua platejada. Increïbles dofins i peixos de colors nedaven per les bústies; els taurons treien el cap per les clavegueres i vaixells de fusta volaven pels aires...

...darrera els dibuixos que anaven a trobar-se amb aquell llaüt vell i malalt tot seguint el vent del Nord.

L'endemà, a l'escola, la Meritxell, en Jordi i els seus amics van dur a terme un pla. Els nens i les nenes de les escoles del poble van fer preciosos dibuixos i van escriure missatges per convèncer al Sant Ramon que anés a viure a Vilassar.

Si tu vols nosaltres t'arreglarem. Et construirem unes veles noves, et canviarem les fustes malmeses, et pintarem i faràs tan goig que tothom voldrà sortir a passejar amb tu.

Anirem a passejar amb tu. Jugarem a pirates, aprendrem a navegar a vela i mentre els nens estiguin jugant a la platja, et veuran solcant el mar de Vilassar.

Sortirem amb tu a la nit
per veure els estels des del
mar

Mentre llegia unes coses tant
maques, el Sant Ramon no parava
de plorar..., però ara de felicitat.

I així va
començar la nova història
del Sant Ramon de
Vilassar de Mar.

Una història que
tot just comença i entre
tots farem que no s'acabi
mai.

Aquest conte l'hem
escrit tots els nens de Vilassar
de Mar engrescats en
l'aventura de donar vida el vell
llaüt

